

Sygn. akt II Ca 546/16

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2016 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)S.A. w K.

przeciwko A. S.

o zapłatę 2.170 zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt I C 1887/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego

A. S. na rzecz strony powodowej (...) S.A. w K. kwotę 2170 (dwa tysiące sto siedemdziesiąt) zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2015. oraz 700 zł. kosztów procesu,

II. oddala dalej idącą apelację,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 700 zł. kosztów

postępowania apelacyjnego,

IV. zwraca stronie powodowej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w

Dzierżoniowie 9 zł. tytułem nadpłaconej opłaty od apelacji.

Sygn. akt II Ca 546/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 22 marca 2016 r., Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...)S.A. w K. przeciwko A. S. o zapłatę 2.170 zł. W ocenie Sądu, pomimo tego, że pozwany należycie wezwany nie stawiał się na rozprawę, nie było możliwości przyjęcia za wiarygodne, na podstawie przepisu art. 339 § 2 kpc, dowodów złożonych przez stronę powodową. Przedłożona kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 czerwca została zawarta pomiędzy stroną powodową, a (...) Sp. z o.o. w W.. Umowa ramowa pożyczki została natomiast zawarta pomiędzy (...) Sp. z o.o., a pomimo wskazania tej okoliczności w pozwie, na jej udowodnienie nie przedłożono żadnych dowodów, z tego też względu nie sposób było ocenić, czy przedłożona umowa przelewu wierzytelności istotnie dotyczyła wierzytelności

objętej umową ramową pożyczki. Ponadto dowód w postaci faktury dotyczącej pożyczki numer (...) na kwotę 220 zł zawartej z pozwanym w dniu 8 października 2014r. z terminem spłaty na 7 listopada 2014 roku, nie dotyczył roszczenia sformułowanego w pozwie. Z tego też względu nie było możliwości oceny, czy istotnie doszło do zawarcia umowy pożyczki. Również Sąd nie był w stanie ocenić, na co składała się łącznie dochodzona kwota 2.170 złotych.

W apelacji od powyższego wyroku, strona powodowa zarzuciła naruszenie:

1. art. 60 kc w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, poprzez ich błędną wykładnię;
2. art. 233 § 1 kpc, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału i przyjęcie, że strona powodowa nie wykazała wysokości roszczenia;
3. art. 232 kpc w zw. z art. 299 kpc, poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania pozwanego;
4. art. 308 § 1 kpc, poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd dowodów w postaci dokumentów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w tym przepisie;
5. art. 339 § 2 kpc, poprzez przyjęcie, że w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości, gdy takowe nie wystąpiły, a twierdzenia strony powodowa powinny zostać uznane za prawdziwe.

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, poprzez zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 2.180 zł, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył co następuje. Apelacja podlegała uwzględnieniu. Nie można bowiem odmówić przynajmniej częściowej trafności zarzutom podniesionym przez stronę powodową, a w szczególności zarzutowi naruszenia art. 339 § 2 kpc, co już czyniło jej apelację zasadną. Sąd Rejonowy dokonując analizy treści przedłożonych w sprawie dokumentów, pominął zupełnie postawę pozwanego w toku postępowania. Jak wynika z akt sprawy, w dniu 3 lutego 2016 roku (k. 29) pozwany A. S. osobiście odebrał wezwanie do stawienia na rozprawie wraz z odpisem pozwu i załącznikami oraz zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni oraz pouczeniem o treści art. 162 kpc, art. 207 kpc, art. 217 kpc, art. 229 kpc i art. 230 kpc. Mimo tego pozwany nie stawiał się na pierwszą i jedyną w sprawie rozprawę, ani też w żaden sposób nie odniósł się do twierdzeń strony powodowej jak i złożonych przez nią dokumentów, zaś kolejne kierowane do niego pisma, w tym odpis apelacji, wobec ich awizowania, zostały pozostawione w aktach ze skutkiem doręczenia (k. 41 i 59). W takich okolicznościach sprawy oraz przy takiej postawie pozwanego, zasadne było zatem uznanie faktów podnoszonych przez powódkę za wiarygodne i przyznane na podstawie art. 230 kpc, o którego treści pozwany również był pouczony. Skoro nie stawiał się on na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, przy wydaniu wyroku zaocznego przyjąć należało za prawdziwe twierdzenie powódki o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą i ich ocenę oprzeć na tym, czy budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc). Przy wyżej opisanej, jak już wskazano, postawie procesowej pozwanego i w takich okolicznościach sprawy, zasadne było bowiem uznanie faktów przytaczanych przez stronę powodową, popartych złożoną dokumentacją, za wiarygodne i uznane za przyznane na podstawie powołanego art. 230 kpc, a ich dalsze, pogłębione dowodzenie, na co wskazywał Sąd Rejonowy, niewątpliwie byłoby uzasadnione, ale w sytuacji jakiegokolwiek zakwestionowania przez pozwanego twierdzeń zawartych w pozwie i dołączonych do niego dowodów. Strona powodowa przedłożyła bowiem umowę ramową pożyczki, a w szczególności potwierdzenie przelewu, którym wypłacono pozwanemu kwotę 1.800 zł w dniu 5 stycznia 2016 roku (k. 21), a które to już w wystarczającym stopniu uzasadniały uwzględnienie powództwa, przy spełnieniu przesłanek i podstaw do wydania wyroku zaocznego, o czym mowa wyżej. Dalej idąca apelacja strony powodowej podlegała natomiast oddaleniu z tego względu, że wniosła ona o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego kwoty 2.180 zł, w sytuacji, gdy zmiany tego żądania, w

porównaniu do 2.170 zł dochodzonych pozwem, w żaden sposób nie uzasadniła, ani też tym bardziej nie udowodniła, a w takim stanie sprawy zmiana taka była niedopuszczalna (art. 383 k.p.c.).

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok zasądzając należność główną oraz, stosownie do żądania, odsetki ustawowe, o kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc (pkt I), dalej idąca apelację, jako niezasadna, na podstawie art. 385 kpc podlegała oddaleniu (pkt II), zaś o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III) orzeczono na podstawie powołanych art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz art. 391 § 1 kpc. Na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 623) zwrócono natomiast stronie powodowej kwotę 9 zł tytułem nadpłaconej opłaty od apelacji, która mając na uwadze wartość przedmiotu zaskarżenia i to, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, wynosiła 100 zł (pkt IV; art. 28 pkt 2 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).